

UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI
FACULTATEA DE LITERE
SECȚIA LITERATURĂ UNIVERSALĂ ȘI COMPARATĂ
COLECTIVUL DE LITERATURĂ COMPARATĂ

Sesiunea științifică de studii și comunicări de literatură comparată, iconologie și ekphrastică „Maestri și discipoli”

– ediția a VI-a –

București, Facultatea de Litere, 8-9 mai 2009

Colectivul de Literatură Comparată și Secția Literatură Universală și Comparată din cadrul Universității din București invită studenții din programele de licență și master ale Facultății de Litere să participe cu lucrări la cea de a VI-a ediție a *Sesiunii științifice de studii și comunicări de literatură comparată, iconologie și ekphrastică*, având tema „Maestri și discipoli”. Începând cu această ediție, autorului celei mai bune comunicări i se va acorda Premiul „Dan Grigorescu”.

Plasată încă din vechime sub semnul unei ambiguități paradoxale, așa cum declară însuși Alcibiade, care, referindu-se la maestrul său, Socrate, susține că, atunci „când îl ascult, inima mea bate mai tare decât la corybanți”, dar, simultan, „câteodată aș fi chiar bucuros să nu-l știu că există printre oamenii”, relația maestru-discipol este constant filtrată, revalorizată și reinterpretată.

Mai târziu, pentru Sf. Augustin maestrul trebuie să dea seama de natura divinului, ajutând la cunoașterea adevărului și exersarea facultății de cercetare a discipolului: „Oare acestea urmăresc dascălii, să fie înțelese și reținute cele ce gândesc ei, iar nu înseși științele pe care socotesc ei că le transmit vorbind? Căci cine este atât de prostește curios încât să-și trimită fiul la școală ca să învețe ce cugetă dascălul? Dar, deși ei au înfățișat toate aceste științe – și chiar a virtuții și înțelepciunii, pe care urmăresc să le predea – cu ajutorul cuvintelor, totuși cei ce se numesc învățăcei cercetează ei înșiși dacă cele spuse sunt adevărate, contemplant anume acel adevăr lăuntric, după puteri”.

În descendență augustiniană, Sf. Toma vorbește despre sprijinul dat de maestru „luminii rațiunii” care se găsește în discipol, pregătindu-l astfel pentru cunoaștere: „omul nu învață pe altul cunoașterea, ci îl pregătește pentru cunoaștere (...) omul poate fi numit, adevărat și cu îndreptățire, învățător și pentru că îi învață pe alții adevărul, și pentru că le luminează spiritul, nu ca și cum ar răspândi lumina rațiunii, ci parcă ajutând-o”.

Către finele secolului al XV-lea, ucenicul Leonardo da Vinci deprinde arta picturii și își desăvârșește meșteșugul în atelierul maestrului său, Andrea del Verrocchio, pe care îl și întrece în măiestrie, tot astfel cum, aproape un veac mai târziu, Baltasar Gracian își îndrumă cititorul pe o cale asemănătoare în al său *Oracol*: „Alege-ți un prototip eroic: mai mult pentru a-l întrece decât pentru a-l imita. Fiecare în propria îndeletnicire să-i aibă-n gând pe cei mai buni, nu atât ca să-i urmeze, cât ca să le-o ia înainte”.

Înțeles cel mai adesea ca profesor, îndrumător sau imagine emblematică, maestrul reprezintă totodată și modelul de la care discipolul se revendică, pe care încearcă să-l urmeze sau a cărui operă vrea să o ducă mai departe, uneori de-a lungul generațiilor, așa cum Dante, de pildă, le servește drept maestru întemeietorului Confreriei Prerafaelite, Dante Gabriel Rossetti, și lui T. S. Eliot sau de la o generație la alta, cum se întâmplă cu tehnica dramatică a lui Bertolt Brecht, continuată pe peliculă de către unul dintre reprezentanții de seamă ai Noului Val francez, Jean-Luc Godard.

Privită cu venerație, admirată, stimată și respectată, figura maestrului este deopotrivă tăgăduită, contestată ori respinsă de către discipol, ca în cazul lui Brâncuși, care părăsește atelierul lui Rodin după numai două luni, exclamând: „Nimic nu poate crește la umbra copacilor mari”.

Sesiunea de față își propune să investigheze elementele care servesc drept puncte de reper în relația privilegiată dintre maestru și discipol în sfera literaturii și a celorlalte arte, precum pictura, muzica sau teatrul și filmul, înțelegând nu doar ca dependență, interferență ori influență, contact sau schimb cultural și intelectual, ci și prin prisma afinităților și simpatiilor stilistice sau de gust.

Propunerile de comunicări – titlul și o descriere de 150-200 de cuvinte – vor fi trimise prin e-mail la adresa luc.wikidot@gmail.com.

Comunicările acceptate trebuie să se încadreze în limita a 15-20 de minute (tehnoredactate în Microsoft Word, cu diacritice, între 5 și 7 pagini, Times New Roman, 12 pct., interliniere de 1,5).

Termenul limită de expediere a textelor în forma finală (incluzând aparatul critic și bibliografia folosită) și a celorlalte materiale suport (imagini, prezentări în PowerPoint, clipuri audio, video etc.) este 3 mai 2009.

Persoană de contact: asist. univ. Răzvan Livintz (luc.wikidot@gmail.com)